

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

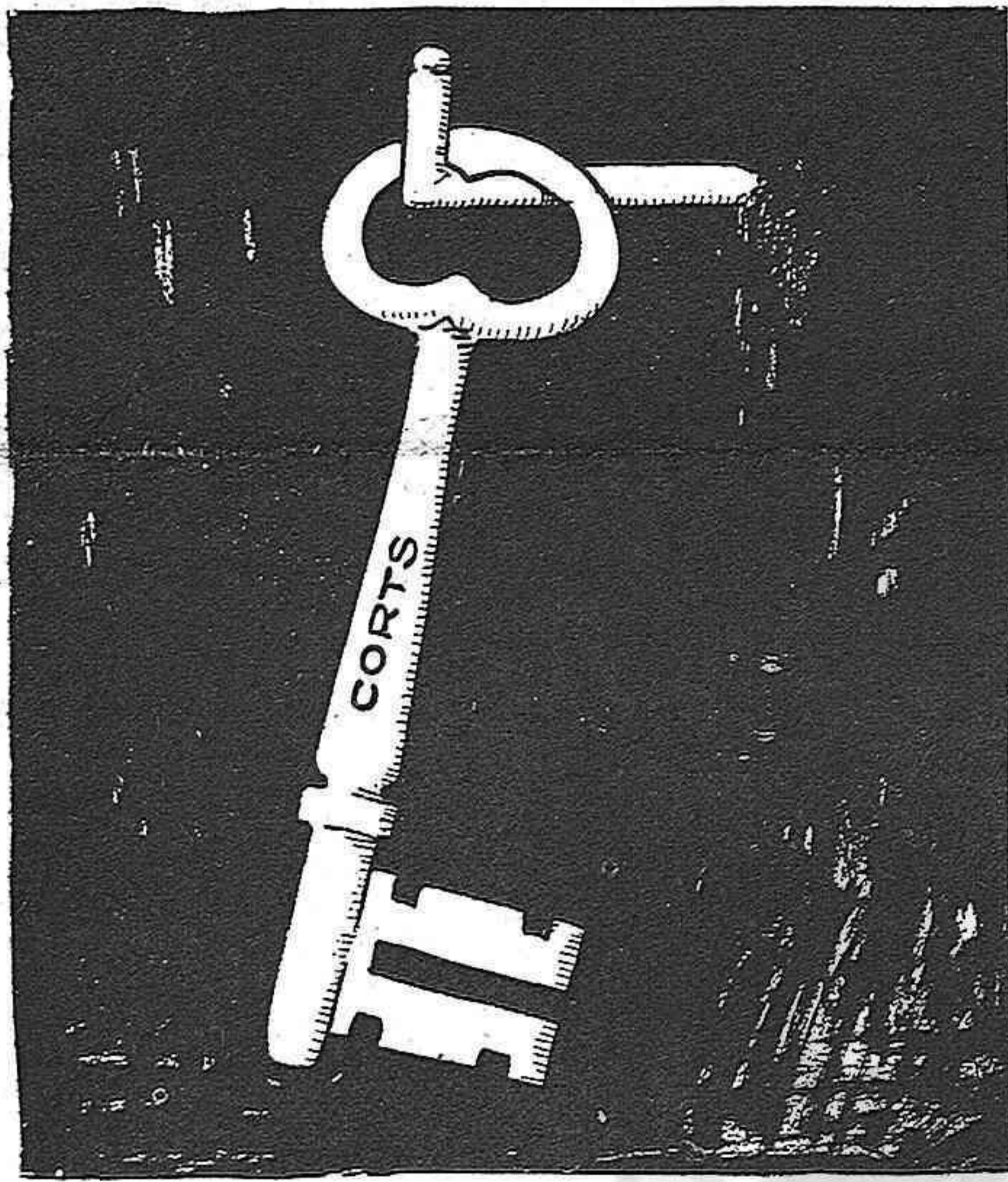
CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

La setmana gràfica

Del Parlament, res. Tancat y barrat, sense que se sàpiga si s'obrirà el dia 30 o el dia 40.

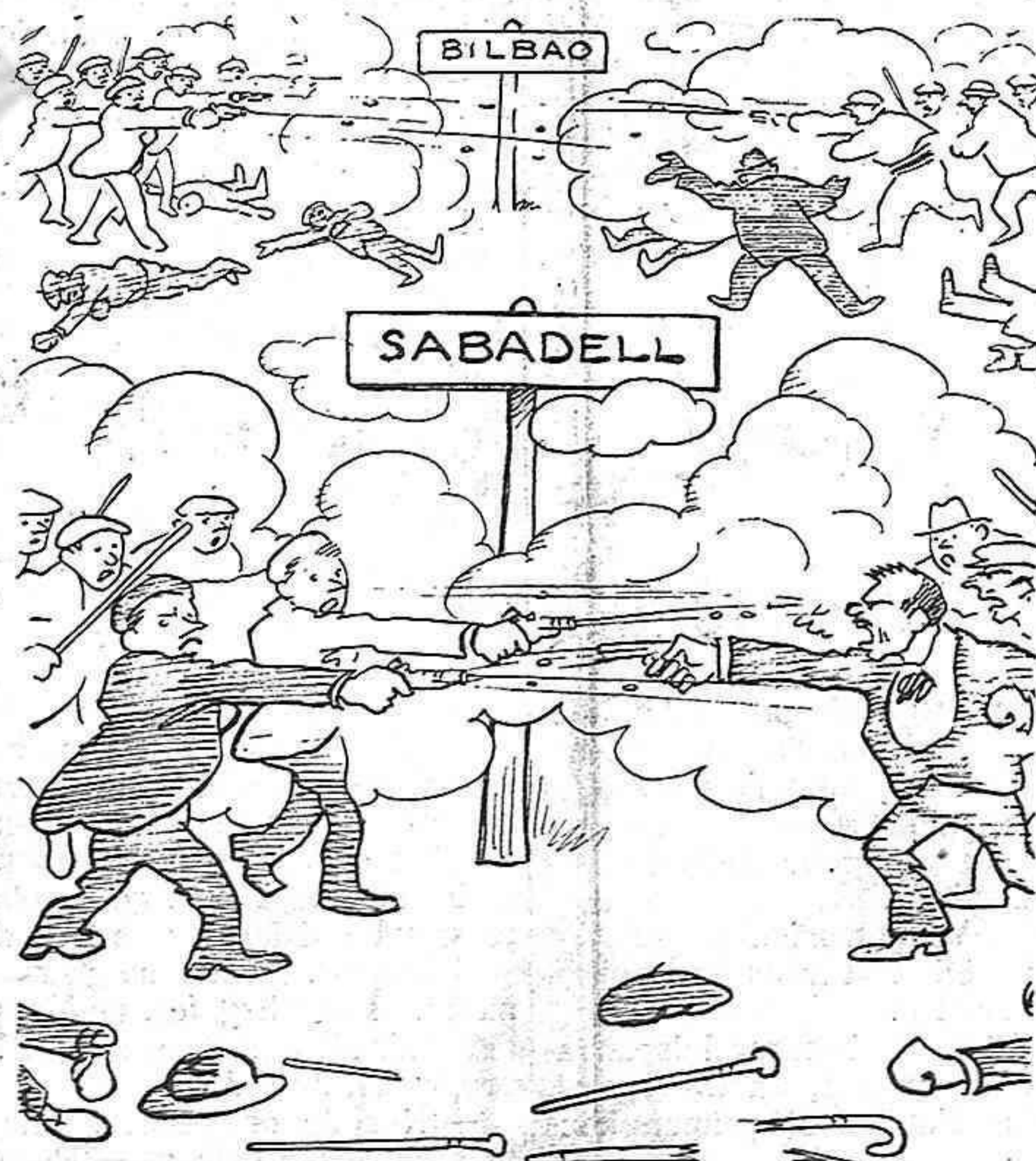
¡Sursum corda!... Don Melquíades ha alsat la bandera d'un nou partit.

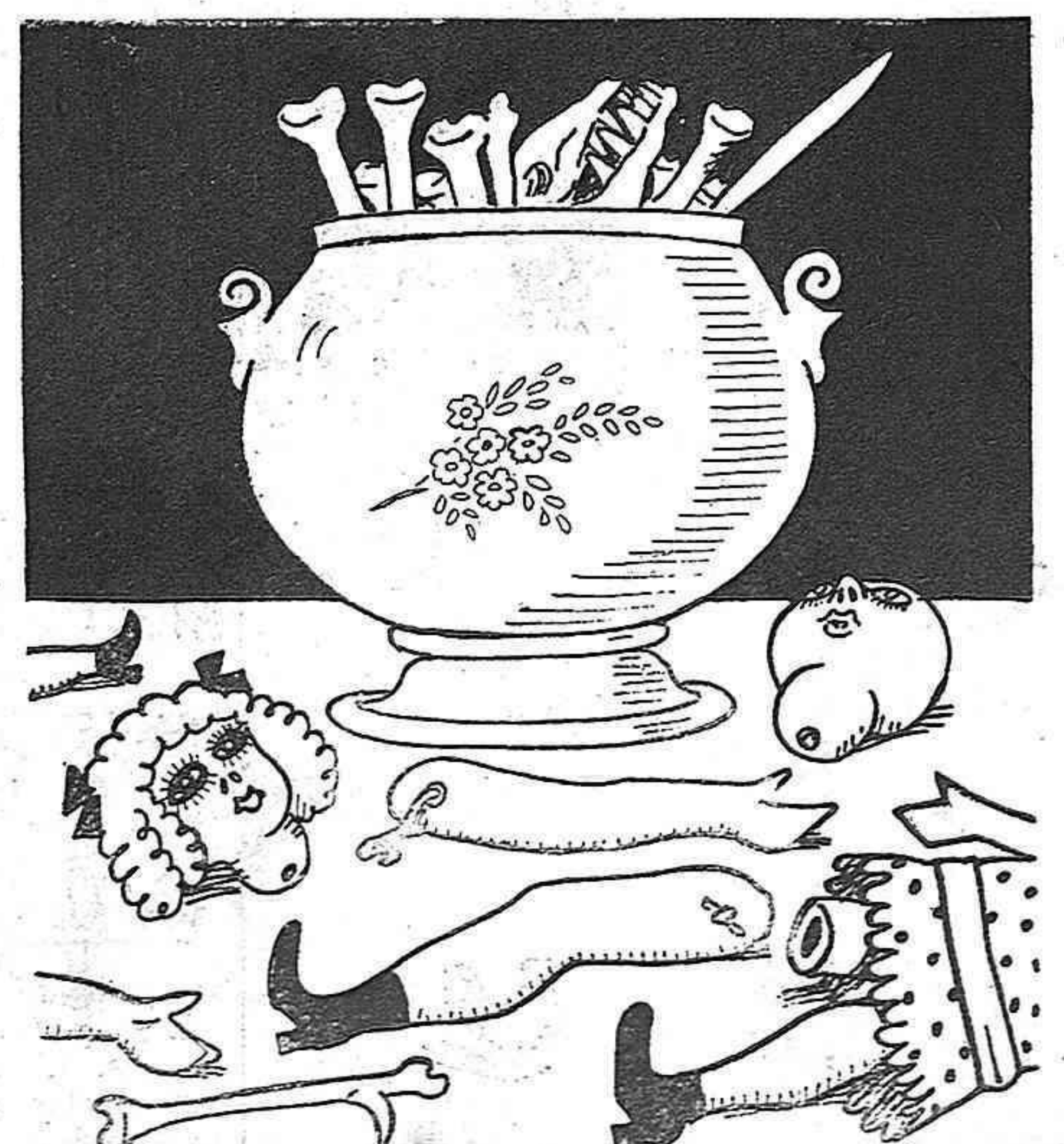
—Senyor aviador, vostè que va per allí dalt, ¿vol tenir la bondat de dilshi que si no fan ploure aviat, camps y viñes se'n aniran a la... porra?

EL MUNICIPAL:—Sí, sí; vayan ustedes barajándose... «En estas disputas, llegando los perros...»

¡Aquí veuran, señores, les darreres fechorias dels kabilens d'Espanya!...

Respecte aixó, tot segueix igual: ni un òs més ni un òs menos que'l primer dia.

TASCA REPUBLICANA

I algun dubte haguessim tingut respecte a les seguretats que donava en Melquíades Alvarez de que no volia fer un partit més, l'haguera desvañescut la presència de l'Azcarate al banquet del Retiro, de Madrid. Contra lo que creuen molts, no són partits republicans lo que sobren, per la senzilla raó de que no n'hi ha ni un; lo que hi han són colles adictes a una persona, grups aïllats dedicats al culte d'algun arcaisme polític, entusiastes irreflexius d'un sentiment inconcret; un devassall de forces disgregades, impossibilitades de fer quelcom practic. A l'agrupament de tots els elements dispersos dirigeix un esforç en Melquíades Alvarez, y no poden regatejar-se elogis a tan bells proposits.

Estem tan avesats a empetir les coses, que les opinions d'un home ja'ns semblen un partit. Les divergències de criteri existeixen a tot arreu aont hi hagin homes que pensin; però vistes de lluny perden el seu relleu, confonent-se en les tendències semblants y fent apareixer llavors el conjunt, es a dir, el partit. Pera nosaltres, a Anglaterra no hi ha més que'ls dos grans partits liberal y conservador.

Donar al republicanisme espanyol una cohesió que'l fassi fort, imprimir a ses campanyes una serietat que'l fassi respectable, ferlo prudent de paraules y revolucionari de fets, atraure a la gent fonament republicana que avui manté retreta l'asquejador espectacle de nostres divisions, despertar el sentiment republicà en aquells que senten el malestar de l'actual règim, posarnos en condicions d'esser una esperança pera la nació espanyola, es una tasca nobilíssima, que mereix totes les nostres simpaties, y creiem que faria mala feina el republicà que, ab poc entusiasme pera ajudarla, s'entregués, ab injustificades suspicacis, a posarhi entrebanos.

El discurs d'en Melquíades Alvarez es prou clar pera que no ofereixin dubtes les seves tendències. Radical en les idees, revolucionari en els procediments; irreconciliable ab la Monarquia; autonomista fins al reconeixement de les nacionalitats; oportunista en l'acció, pera assegurar els avenços conquerits; respectuós ab els drets de cada hu y energic en la defensa dels drets de tots; anti-clerical y de cara al socialisme; el conjunt del discurs pot haver satisfet a tothom que senti fonament les idees progressives y estigui fortament disposat a treballar pel seu triomf.

A nosaltres ens plau que, en síntesis, el discurs d'en Melquíades coincideixi ab el criteri exposat diferents vegades en les planes de nostre setmanari; compremem que ell no senti el profund sentiment nacionalista nostre, però ens basta que defensi un criteri autonomista que ab una pinzellada més pot tornarse federal.

Si l'ilustre orador asturià logra que, sota un nom qualsevol, treballin unides totes les forces republicanes d'Espanya que a una profunda convicció saben unir una esperansadora serietat; si pot unificar l'acció de tots els bons republicans y atraure als elements que senten simpatia pels nostres ideals, haurà fet un gran bé a la causa republicana, y en cap de les campanyes que fassi en favor de la Llibertat, siguin de la mena que vulguin, faltarà el nostre concurs voluntari y desinteressat.

Catalunya es nostre amor y la Llibertat es l'amor de tots els espanyols. Per Catalunya y per la Llibertat seran tots nostres esforços morals y materials. Si tots els republicans fan per la seva regió o nacionalitat particular y per la Llibertat, patrimoni de tots, lo que nosaltres estem disposats a fer, totes les iniciatives seran fecundes, tant la nobilíssima d'en Melquíades Alvarez, exposada en son discurs, com la de qualsevol altre home abnegat que, honrada y desinteressadament, treballi pera'l definitiu triomf de la República.

JEPH DE JESPU

NOTES OBRERES

MÍNIMUM DE SALARI

El bill del govern anglès establint el salari mínim en el treball de les mines, dona un relleu d'actualitat an aquesta qüestió. Diguem-ne alguna cosa.

No hi ha res més just que l'establiment d'un mínimum de salari. Es aquesta una de les reformes socials que ab major força s'imposen. Y sembla mentida que hi hagi encara qui gosi combatrela.

Tothom, fins els mateixos burgesos conservadors, reconeixen que, en el règim social de avui, la gent treballa pera viure. Qui treballa se guanya la vida. Doncs es ben clar que, treballant, un obrer ha de tenir un sou que li serveixi pera cobrir les seves necessitats indispensables. Que un obrer treballi y no guanyi pera viure, es una de les majors y més intolerables iniquitats.

D'aquí naixen la lleugimitat y la necessitat del salari mínim. Un obrer ha de guanyar, al menys, la quantitat que li cal pera viure. Però l'egoisme patronal, dissimulat sovint ab l'excusa de la llei de l'oferta y la demanda—que no es tan rígida com alguns volen suposar,—baixa en molts casos els salaris per dessota el límit

Són moltíssims els espanyols que no s'han pogut guanyar la vida practicant un ofici o exercint una carrera, que no han pogut especialitzar-se en cap de les branques del saber; incapassos d'escriure dugues ratlles ab mitjana correcció, y que, no obstant, mercès a la seva habilitat y a la seva gracia en *soltar la sin hueso*, han tingut per la cosa més facil d'aquet món sentir plassa de personatges, apoderarse de la direcció de l'Estat, disposar de poderoses influències y fins passarsela regularment.

Els Belissaris Roldán, l'argentí que fa un parell d'anys pensà espertarnos, constitueixen aquí una plaga més perillosa y perjudicial que'l tifus y la tuberculosi, les dugues terribles malures que més desgracies ocasionen.

Si en el progrés y la prosperitat dels pobles hi juguessin els discursos algun paper, a Espanya, país pobre y atrassat, la cultura y els llonguets estarien en proporció cent vegades superior a la xifra de les seves calamitats.

Però no es d'això de lo que's tracta, ab tot y no esser aquesta qüestió una de les que menos importancia tenen, pera nosaltres.

La meva intenció primera, a l'agafar la ploma, ha sigut fer constar, que, com an a mi, el discurs d'en Melquíades Alvarez tampoc ha agradat an en *Pol*. M'he desviat un xic de l'objecte, y no sé ja si l'espai me mancarà pera anar al punt que volia.

Doncs, sí: troba en *Pol*, que l'oració d'en Melquíades es un seguit d'*ordenos* y *mandos*; un compendi de política a la castellana; política d'imposició, de tirania, d'egoisme...

En materia d'imposició, tan sols admet en

El nou embaixador d'Espanya al Vaticà

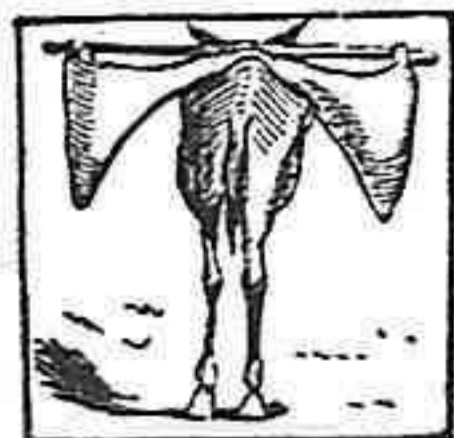
MERINO:—Aquí'm té!... Ara arribo.

EL PAPA:—Vegi si es casual!... Jo estic a punt d'anarme'n.

de les necessitats de la vida. Per aquet motiu s'imposa l'acció intervencionista de l'Estat, obligant als patrons a no donar salaris inferiors an aquells que se senyalin com a mínims. Això es lo que acaba de fer el govern anglès en la industria de les mines. En altres oficis, el salari mínim està ja establert en diverses nacions. Y no hi ha cap dubte que d'aquí a pocs anys se convertirà en un principi general, malgrat la ceguera suicida de la burgesia conservadora.

A. R. y V.

Mai plou a gust de tothom

AMPOC el discurs d'un polític, per bé que parli y per trascendental que l'interessat el cregui, es un bitllet de mil pessetes, que obri els ulls a tothom.

Y's comprèn.

De discursos ens en sobren pera donar y vendre.

Espanya ha sigut sempre la terra dels xerrameques. L'oratoria ha bastat, en tot temps, pera portar infinitat d'homes als primers llocs de la nació.

Pol la que ve d'en Maura. El ferotge regionalista no pot sofrir que, en nom de la democracia, del principi lliberal, hi hagi qui digui: el dia que siguem poder farem això, allò, o allò altre.

En *Pol* no vol compromisos. Perfecte *lligero*, li sembla millor, cent cops, la moral conservadora, que aconsella pegar sense avisar, ni dir al poble *Deu té guardi*.

En *Pol* ha parlat del discurs d'en Melquíades Alvarez, ab motiu d'haverne fet en Cambó un altre en el Casal Regionalista de Manresa. Ja veuen si van barat.

Pera dur l'aigua al seu molí, compara en *Pol* els dos discursos, y dit està que tot lo que troba de dolent en el del governamentalissim republicà, troba de piramidal, de profund y substancial, en el del *leader* de la «Lliga».

Li sembla, el d'en Melquíades Alvarez, exteriorisació de la vella política espanyola, de la de les banderies y les definicions, y de les revoltes. El d'en Cambó, el califica d'expressador de la política nova, del procediment nou de totes les llibertats. Com que posat a alabar-lo no era cosa de quedar-se curt, assegura més avall que ve a esser, la paraula d'en Cambó, rectificació de tres sigles d'absolutisme de reis y d'absolutisme d'oligarquies, d'imposicions de la força y de disfresses de la veritat.

Sobre tot, lo que no passa en *Pol*, aixís el matí, es que hagi fet, en Melquíades Alvarez, determinades promeses, que hagi formulat un programa, bo o dolent.

—Res de programes!—diu en *Pol*, enfutimat fins al cap d'amunt.—Res de programes!—

Y afegeix: —¿Pera què ferlos? ¿Qui sab quin programa convindrà demà?—

Després de llegirho, confessem nosaltres que més sinceritat no podia esserli, aquet cop, exigida.

¿Quin programa convindrà demà?

Com si diguessim:

Si en Maura s'entossudeix en no volernos, ¿qui sab aont dimoni ens veurem precisats a caure?

BLET

Al les negres y espesses ombres que, per tradició ja vella, rodegen la política espanyola havien sigut tan espesses ni tan negres com ara. Per tot misteris, per tot xiu-xius, per tot gestos

que semblen consignes y mirades que fan suposar que entre certes forces, aparentment hostils, hi ha avui, per motius que elles se sabran, secretes inteligències.

A voltes, tenyt ab els colors de la veritat, circula per unes hores el rumor de que en Canalejas està a punt de caure. Y en Canalejas, al recullir la notícia, somriu com un benaventurat... y segueix explanant els seus projectes.

Altres vegades s'assegura que en Maura, terminada la «licència» que les circumstancies li van concedir, fa ja'ls preparatius pera tornar a encarregar-se de la direcció de la *Gaceta*. Y en Maura, enterat de la nova, com abans en Canalejas, somriu plàcidament... y se'n va a donar un llarg passeig per Extremadura.

Y mentres tant, una revista madrilenya que rares vegades dispara que no dongui en el blanc, per alt y per llunya que sigui, com aquell que no diu res, fa aquesta extranya profecia:

«El partido liberal no caerà sin haber presentado al Congreso la ley de construcción de la nueva escuadra.»

»Y como en España no hay más que una voluntad y esa tiene la vista fija en un punto hacia Occidente, no hay duda alguna de que eso se realizará y de que habrá de realizarlo el señor Canalejas.»

El vaticini, com se veu, no concreta res, però per això precisament hem volgut que'ls nostres lectors el llegissin.

Nova escuadra... una voluntat... la vista ficsa en un punt d'Occident...

Pels aficionats a resoldre logogrifos, ino n'hi ha poca aquí de tela tallada!...

Es digna de ser coneguda l'explicació que de la gran vaga dels miners inglesos y del caracter violent que'ls darrers dies ha pres, dona en Ramiro de Maeztu.

L'agresiva actitud d'aquells obrers ¿se deu, com ha suposat algú, a les prediques dels *leaders* laboristas y als articles enveritats del *Syndicalist*?

No, diu en Maeztu. «La causa que aquí—a Inglaterra—determina la irritación obrera es la voluptuosidad, el lujo, la ineficacia y la incompetencia de las clases medias y altas...»

«El continuo correteo de los cien mil automóviles particulares por las carreteras del Reino Unido ha creado mayor descontento que todos los oradores y periodistas que propagan el espíritu de violencia.»

L'observació es curiosa.

Y aquí a Barcelona, aont són ja també molts els automobils que *corretean* y que, ademés, solament pel gust estupid d'anar ben depressa, encara que no vagin en lloc, maten a l'infelís que s'interposa al seu pas, valdria la pena de que'ls senyors *correteadores* se'n recordessin d'això y s'ho apuntessin prudentment a la cartera.

A veure si vostès ho entenen.

Els socialistes italians varen declarar que s'oposaven resoltament a l'aventura de Trípoli.

No obstant y això, l'Enric Ferri, diputat socialista y orador ben conegut, votà a favor de la guerra.

Durament atacat, a conseqüència d'aquet vot, pels seus correligionaris, en Ferri renuncià a l'acta.

Però al procedirse en el seu districte a noves eleccions pera cobrir la vacant que deixava el diputat dimissionari, en Ferri es altra volta elegit per la friolera de 4.579 vots entre 4.883 votants.

¿Què significa aquesta inesperada confirmació de poders? ¿Voldrà dir, potser, que aquets socialistes són també, com ell, partidaris de la guerra?

perquè no's veu darrera d'ella una solució republicana ab prou garanties. Y una solució republicana no té avui a Espanya prou garanties, perquè, malgrat l'empenta de les idees, no hi ha entre'ls republicans els homes que caldrien. Els capdills republicans d'ara, que haurien d'esser els governants de demà, no tenen tot aquell prestigi que fa que'l país s'entregui confiadament a uns polítics determinats.

La gran desgràcia present del republicanisme espanyol es aquesta: no té homes! Aquella generació republicana del segle passat s'ha extingit, no ha deixat successors. Y la seva pura herència resta abandonada. Compareu les figures d'avui ab les d'ahir y una tristesa fonda us omplirà l'ànima d'amargures.

Es cert que'l republicanisme català té un floret d'homes sans y inteligents, un lluidíssim estat major. Però, per desgràcia, no hi ha en ells una forta vocació política. Quan fan de polítics y de líders se violenten a sí mateixos, realisen un esforç de voluntat contra les propies inclinacions. Sembla que'ls llargs anys que'ls catalans hem viscut apartats de la direcció dels afers polítics, hagin atrofiat en la nostra gent la facultat de dirigir activament la política, de dedicar-s'hi plenament. Pera'ls nostres homes, la política es una ocupació secundària, una feina a la qual consagren les estones perdudes, els dies de lleure.

Y fóra de Catalunya, els prohoms republicans que voldrien exercir aquesta funció de direcció y de capdillatge, van escassos de prestigi o estan més o menys mancats de condicions. D'en Lerroux ja no cal parlar-ne. En quant a en Melquíades Alvarez, proclamat recentment capítol d'un nou partit republicà reformista, fora injustícia aparellarlo ab en Lerroux. L'Alvarez es un home més sencer, més digne, de més valua. Però, ¿arriba a reunir prou condicions? Ja ho veurem.

Mentrestant, el règim monàrquic s'aguant. Tampoc té homes. Però viu de la manca d'homes en el camp enemic.

FULMEN

Bullida primaveral

—¡Aí, mossèn Jaume, quin pecat!
—¡Déixat de pecats, tonta!... Ara ja ha passat la Quaresma.

prés, passat el perill, tornaran a Roma, y ja està tot arreglat.

La maniobra, encara que molt pràctica, no es del tot original.

Poc més o menos, es el mateix *quiebro* que va fer entre nosaltres l'aplaudit diputat per Valencia senyor Azzati, qui, al entrar en quinta, probà en blanc y en negre que era italià, y quan, anys després, va veure's ab una acta a la butxaca, va demostrar que era espanyol.

Y com espanyol va anar al Congrés, y en calitat d'espanyol votà lleis que, segurament, com italià, s'hauria passat per sota la cama.

En el terme de mitg any han sigut dipositades als peus de l'imatge de Sant Josep de la Montanya trenta cinc mil cartes peticionaries.

Trenta cinc mil cartes d'altres tants fanatics que esperen del gloriós patró que'ls fassi treure la rifa, que'ls busqui xicoteta ab rals o que'ls *alivii* de la sogra.

M'agradaria saber, dels trenta cinc mil, quants han tingut la sort d'obtenir la gracia. No pera res, no... Sols que, si veia que realment hi ha probabilitats d'encertar, jo també li demanaria una cosa.

Li demanaria *llana* pera un matalas.

¡Quanta llana!

Més de sis mil persones diu que anaren, el divendres sant, a adorar el Crist de Lepanto, a la Catedral, aquell crist que en la famosa batalla va quedar tort, en actitud de posar banderilles al *quiebro*, a causa de fer una tercerilla pera que no'l toqués una bala.

—¿Per què tanta concorrencia de fidels en tal diada?—preguntarà el llegidor.

Perquè aquell dia la santa imatge concedeix una gracia de les tres que n'hi demana cada fidel devot.

—Y ¿per què se n'hi han de demanar tres, si no més està disposat a concedirne una?—

Perquè es un crist que li agrada regatejar.

Ja's devien enterar dels sensacionals *atracos* y assassinats que'ls terribles *apaches* de París varen realisar en pocs dies.

Referent a l'hassanya y al poc nas de la policia, un periodich parisenc proposa que's donguin cent mil francs a la persona que descobreixi als criminals.

No es mala idea, però millor estaria una altra que proposa *Le Charivari*.

Oferir els milers de francs als lladres mateixos perquè, d'ara endavant, puguin viure *honoradament* de les seves rendes.

El pare sermoneire que més exit ha tingut durant les prèdiques de Setmana Santa, ha sigut mossèn Estebanell, de la Bonanova.

Divendres, sobre tot, al tractar de l'«Oració de la Soletat», diu que hi hagué tal concorrencia d'oients que va haver de posar el classic lletreret de: «Quedan despachadas todas las localidades».

¡Alsa, mossèn Pollastre, que devia anar bé la taquilla.

¡Y això que era el sermó de Soletat!

CORRESPONDENCIA

Cavallers: J. R. S.: Com que es curta, concisa, expressiva, telegràfica y està bastant ben escrita, per això es facil que's publiqui en aquest mateix número.—Joaquim Puig: Me quedo ab la darrera, que es la que m'agrada més.—P. Perdal.—Les d'avui estan be, si, senyor, però no són noves. Això de les endevinalles, sembla que no, y vol molt d'enginy y molta originalitat.—A. P. y A. F. (Abrera): Si la carta vingués escrita correctament, de bona gana li publicariem.—J. U.: Si hi ha espai sufficient, no diré que no.—J. C. y P.: L'assumpte es d'escas interès y la carta resulta un tant nebulosa, però, vaja, li perdono en gracia a la concisió y a la sinceritat.—R. C. (Monistrol de Montserrat): No es publicable per varies raons.—J. N. y G.: Li estimaré que's fassi carrec de la resposta anterior.—Ramon Valls: Endevinades!... Lo que envia s'aprofitarà, si no tot, en part.—Pep Cistellé: Admiro la seva constancia y la seva bona voluntat en lo tocant als versos, però no'l puc complaure. Són massa defectuosos. L'epigrama de que'm parla va anar al cove. Dels trenca-caps se n'aprofitaran alguns.—M. D. y Companyia: Les cartes han de venir escrites en català y sense tantes incorreccions. No sé si ho saben que, ademés de l'ortografia, s'ha de vetllar per la sintaxis y pel bon gust.—H. Fontdecava: Val dues pessetes. Pot enviar, ademés, 35 centims pel franqueig. La endevinalla no và.—J. R. P.: Si hi cab, el complaure.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

REPICS

A se sab ab tota exactitut perquè el Sultà del Marroc s'ha avingut *graciosament* a admetre la protecció de la República francesa.

Le Temps, de París, ho fa public en quatre paraules:

«Muley Hafid accepta el protectorat... perquè no té forces pera oposarshi».

¿Pot dirse més clar?

Ve a ser per l'istil d'allò que ab tanta gracia s'explica en *La buifarra de la llibertat*, quan el ministre, després d'haver fet saber a Sidi-Mahomet que'ls marroquís s'havien apoderat dels canons espanyols, afegeix, tot trist:

«—Mes, sobre d'un munt de cendra els vàrem abandonar!...

—¿Y per què'ls hi vau deixar?

—¡Perquè'ns els van tornà a pendre!...»

Es el cas de Muley Hafid.

L'home's conforma ab el protectorat frances...

Però s'hi conforma quan s'adona de que ja té els francesos a casa, fentlo ballar com un ninot y *protegitlo* per forsa.

Es cosa decidida. Les festes del centenari de la Constitució de 1812 se celebraran a Madrid y duraran del 1 al 10 d'Octubre.

¡Déu dies de *juerga* oficial, a costes del poble!

Perquè, com ja comprendrà el lector, durant aquells déu dies de taral·la, saraus y banquets, quedarà paralísat tot: els serveis de les oficines, les tasques del Parlament, les obres públiques...

Els únics que seguiran treballant són els recaudadors de contribucions.

¡Hermosa ocurrencia!
D'ara endavant, no sabem si ab el consentiment del Govern o sense ell, els seminaristes d'Italia, pera safarse del compliment del servei militar, durant els anys que'ls tocaria carregar ab el fusell, se n'aniran a l'extranger, a fer de missioners en terres ben llunyanes. Des-